

SENTÈNCIA 99-34 DE 11 DE NOVEMBRE DE 1999

CASS. ASSEGURANÇA MALALTIAL. Reembossament de despeses mèdiques. CONVENI HISPANO-ANDORRÀ DE SEGURETAT SOCIAL: La seva aplicació no depèn de la titularitat d'una autorització de residència. El titular d'una pensió concedida per la seguretat social espanyola que resideixi a Andorra té dret a les prestacions sanitàries de la CASS, sens perjudici del reembossament posterior per part dels organismes espanyols PROCÉS ADMINISTRATIU: Postulació i legitimació del fill de la interessada. CADUCITAT DE L'ACCIÓ: no es pot apreciar ja que la CASS va examinar novament la qüestió debatuda.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1r.- La sentència de 15 de març de 1999 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència pel que fa a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pels Srs. Josep P.V. i Montserrat V.G. contra la Caixa Andorrana de la Seguretat Social, en que demanaven l'anul·lació de les resolucions de 17 de març i 22 d'abril de 1998 i el reembossament de les despeses corresponents a l'ingrés en un centre psiquiàtric de la Sra. V., a partir del 19 de febrer de 1998.

2n.- Els agents van interposar recurs d'apel·lació el 12 d'abril de 1999, el qual va ser formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 6 de maig següent. La seva impugnació es fonamenta en l'argument de que resulta aplicable en aquest cas l'article 11.4 del Conveni hispano-andorrà de seguretat social, que reconeix el dret al reembossament de les despeses que es reclamen. S'al·lega igualment que la recurrent ha de ser considerada resident a Andorra als efectes del precepte que s'ha esmentat, que la C.A.S.S. li havia reconegut anteriorment aquesta prestació, i que els acords de la Comissió mixta creada per a l'aplicació del Conveni de seguretat social no poden modificar el contingut del propi conveni.

3r.- La representació de la C.A.S.S. va contestar el recurs mitjançant escrit presentat el 26 de maig de 1999, en que reproduïx les al·legacions relatives a la inadmissibilitat de la demanda que ja havia formulat en la primera instància i,

quant al fons, sol·licita la confirmació íntegra de la sentència impugnada, per entendre que aquesta resulta plenament ajustada a Dret.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que havien formulat anteriorment.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per tal d'examinar sistemàticament les diverses al·legacions formulades per les parts, convé abordar en primer lloc si concorren les causes d'inadmissibilitat de la demanda que la Caixa Andorrana de Seguretat Social va oposar en la primera instància, i que reproduceix substancialment en aquesta alçada.

En aquest sentit, la representació de la C.A.S.S. al·lega un defecte de postulació, invocant el contingut de l'article 26 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal, segons el qual "les parts podran comparèixer personalment o per procurador amb poders atorgats notarialment o *apud acta* davant el Secretari del Tribunal...". En aquest cas, tanmateix, la Sra. Montserrat V.G. compareix representada pel seu fill, que no és procurador, en virtut d'un poder per a plets atorgat davant d'un notari de Lleida amb posterioritat a la presentació de la demanda i que no disposa de la postil·la prevista al Conveni de La Haia de 1961.

Els arguments que formula la C.A.S.S. no poden donar lloc a la declaració de inadmissibilitat de la demanda, ja que, prèviament a aquest refús, s'hauria d'haver atorgat a l'agent un termini per a poder esmenar aquests defectes formals, d'acord amb l'article 40 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal. A més, i en qualsevol cas, la qüestió de fons hauria de ser igualment examinada, ja que aquestes excepcions no poden ser predicades de la pretensió que formula l'altre demandant, el Sr. Josep P.V., que actua en condició d'interessat, a l'empara de l'article 23 de la llei esmentada, com a persona que satisfà les despeses derivades de l'internament de la seva mare en un establiment sanitari.

D'altra banda, la legitimació del Sr. P. per a interposar aquest recurs no pot ser discutida per la part demandada, des del moment en que li ha estat reconeguda en via administrativa, en tramitar les diverses sol·licituds i recursos que va formular davant la C.A.S.S., prèviament a l'inici d'aquest procés.

Tercer.- La demandada oposa en segon lloc la caducitat de l'acció per a reclamar el reembossament de despeses, més enllà del 19 de febrer de 1998, ja que front a la resolució de la C.A.S.S. de 20 de març del mateix any, que establia aquella data com a límit, l'interessat només va plantejar el reconeixement de la seva mare com a beneficiària seva.

No es pot oblidar, tanmateix, que la demandada, en la resolució de 27 d'abril de 1998, no va limitar-se a decidir si la Sra. V. podia ser reconeguda com a beneficiària del seu fill, sinó que va examinar novament si procedia el reembossament de despeses d'acord amb el Conveni hispano-andorrà de seguretat social, i es va pronunciar en sentit negatiu. En conseqüència, no hi ha cap obstacle per a que aquesta qüestió sigui revisada en el marc d'aquest procés, des del moment en que va ser abordada i resolta en la resolució de la C.A.S.S. que va posar terme a la via administrativa.

Quart.- La sentència apel·lada no reconeix el dret de la Sra. V. a obtenir els beneficis del Conveni hispano-andorrà de seguretat social, com a conseqüència del fet que no disposava en aquell moment de l'autorització que l'habilités per a residir legalment a Andorra. La C.A.S.S., a més d'aquest argument, al·lega que la interessada només té reconegut el dret a les prestacions sanitàries per part de la seguretat social espanyola, i no l'ha adquirit d'acord amb la normativa pròpia de la C.A.S.S., de manera que considera inaplicable l'article 11.4 de l'esmentat conveni, que es refereix únicament als titulars d'una pensió que traslladin la seva residència a l'altre país "*adquirint en aquest últim dret a assistència sanitària*". Com és lògic, ambdues qüestions han de ser tractades per separat.

Cinquè.- Pel que fa al requisit de la residència a Andorra, cal tenir en compte que el Conveni hispano-andorrà de seguretat social té una finalitat tuïtiva dels treballadors i de les seves famílies, que obliga a interpretar els seus preceptes en el sentit més favorable a l'efectivitat de l'acció protectora establerta pel conveni.

L'article 11 estableix les condicions en que ha de ser prestada l'assistència sanitària als beneficiaris d'una pensió que resideixin en el territori de l'altra part contractant, sense que en cap moment es faci dependre expressament aquesta acció protectora de la titularitat d'una autorització administrativa de residència.

Encara que és cert que la Sra. V. no disposava encara d'una autorització d'aquest tipus en la data en que es va formular la primera sol·licitud de cobertura sanitària, no es pot oblidar que la seva permanència a Andorra no era clandestina, sinó que constava inscrita com a resident en els registres del Comú d'Escaldes-Engordany i, el que és més rellevant, tenia reconeguda una prestació de reversió per part de la pròpia Caixa Andorrana de Seguretat Social.

De tot això resulta que la interessada residia efectivament a Andorra i que, des d'aquest punt de vista, quedava compresa en l'àmbit d'aplicació de l'article 11 del Conveni.

Sisè.- Quant a les al·legacions de la C.A.S.S. sobre el fet que la Sra. V. només té reconegut el dret a les prestacions sanitàries per part de la seguretat social espanyola, i que no l'ha adquirit a Andorra, de manera que la seva reclamació hauria d'adreçar-se contra els organismes espanyols de seguretat social, cal tenir en compte que, d'acord amb una interpretació sistemàtica, l'article 11.4 del conveni s'ha de posar en relació amb els apartats precedents del mateix precepte, i especialment amb l'apartat 2n., el qual disposa clarament que "quan el titular d'una pensió concedida exclusivament per la legislació d'una de les parts contractants resideixi en el territori de l'altra part, les prestacions sanitàries li seran servides, com també als seus familiars, per l'organisme del país de residència, com si l'interessat fos titular d'una pensió concedida per aplicació de la legislació d'aquest últim país.

L'extensió, durada i modalitats per al servei de les prestacions seran determinades d'acord amb les disposicions legals del país de residència del pensionista".

La interpretació d'aquest precepte resulta clara, en el sentit de que el titular d'una pensió concedida per la seguretat social espanyola que resideixi a Andorra - com és el cas de la Sra. V.- té dret a que les prestacions sanitàries li siguin facilitades per la C.A.S.S., amb l'extensió que determinen les disposicions andorranes, sens perjudici de que l'import corresponent pugui ser reclamat posteriorment als organismes espanyols, d'acord amb l'article 13 del conveni hispano-andorrà.

Aquesta conclusió no pot quedar desvirtuada pel contingut d'uns acords de la Comissió mixta establerta d'acord amb l'article 42 del conveni, que consten en les actuacions, ja que les seves funcions estan encaminades exclusivament a l'adopció de les mesures necessàries per a la millor aplicació del conveni, i en cap cas a la seva modificació.

En conseqüència, s'ha d'estimar el present recurs d'apel·lació, i reconèixer el dret de la Sra. V. al reembossament de les despeses que reclama.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que formula la part agent contra la sentència de 15 de març de 1999 de la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es revoca i deixa sense efecte.

2n.- Estimar la demanda formulada per la part agent contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social i, en conseqüència, anul·lar les resolucions d'aquest organisme de 17 de març i 22 d'abril de 1998, objecte d'aquest procés.

3r.- Declarar el dret de la Sra. Montserrat V.G. a que la Caixa Andorrana de Seguretat Social li reembossi les despeses psiquiàtriques que sol·licita, a partir del 19 de febrer de 1998, d'acord amb l'article 11 del Conveni hispano-andorrà de seguretat social.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.